

– Идвам само да ти оставя колата и да ти благодаря... –
бързаше да каже той.

– О, сладкото ми гълъбче! Не се притеснявай за колата!
Не, не се коси! Ела да се понарадваме един на друг така,
както се полага на влюбените...

– Аз...

Три седмици живя с гажиката, не знаеше как да я запознае с проблема си... Санита си царуваше пред очите му, в ума. Злато да бяха изляли върху него, с божествената напитка сома да са го хранели, той пак нея си желаше.

След време Шани купи къща. Нае музиканти. Купи булченски дрехи, обувки и отиде в дома на Ремо.

– Какво има бе, български? Знаем, че живееш с българка в града! Какво те води насам?

– Чичо Ремо, чуй! Да си поговорим като мъж с мъж! Знаеш, че както обичам Санита, няма да обичам никоя друг през живота си. Ето, виж! Купих къща. Донесох всичко, което ни трябва...

– Е, ако тя има желание да те вземе... Виждам, че очите ѝ са все към пътя... Очаква те

– Санита! Санита, чуй ме! Както ти дадох дума, тъй ще я удържа! Сега ти изпълни своята!

Музикантите събраха цялото село. Най-прочутите – “Океания”. Просветна земята около рома. Очите им запалиха огньовете си. Заблестяха белите им зъби. Момите затанцуваха моминските си танци, момчетата... До зори всички пируваха, танцуваха, пяха...

Въведе я в къщата с музика. С тях – и дядото, братята, Мама и баща ѝ...

– Е, машалла! Да бъдете милионери! Да остарееете като мен в тази дом! Много деца! Много късмет! Здраве! Щастие!

– Бабо, ще си живееш тук с нас, сами сме!

– Не! Не ми налагай да живея тук! Аз си имам дом, старец, деца! Кой ще се грижи за тях?! Живейте си със здраве! Ще идваме, ще си отиваме! Кола има! Ей го къде сме!

* * *

След седем дни останаха сами, сякаш не можеха да се наситят на любовта си.